

weer niet tot het zuivere reformatische standpunt gekomen.

Bruning noemt zijn boek: „Verworpen Christendom”. In dien titel ligt al uitgedrukt hoe hij de positie van het christendom hier op aarde beziet. De christen heeft volgens Bruning wel een plicht, maar niet een functie. Het is zijn plicht te strijden voor het rijk Gods, maar met geen andere zekerheid dan die Christus voorspelde: zooals men Mij uitwierp, zoo zal men ook u uitwerpen. De christenen leven onder de wet der aarde: de knechtschap en verworpenheid van het goddelijke, in de wereld van het menselijke.²⁾

Hier ligt de grondgedachte van het boek van Bruning: „de zegespraak zal, indien ze in Gods bedoelingen ligt, in niets een gevolg zijn der menselijke werken”.

Nu heeft Prof. Schilder eens geschreven: „Als God den nieuwen hemel opent, dan zal die nieuwe hemel niet een donum-supraditum, geen mechanisch toegevoegd en opgelegd nieuw hoofdstuk achter de historie-beschrijving van de wereld bij wijze van aanhangsel zijn, doch hij zal alleen maar wezen de ontplooiing van al die krachten, welke door den Christus in de nieuwe menscheit, dat is: in de gemeenschap van de dienaren Gods, gelegd zijn en aanvankelijk reeds waren uitgewerkt.”³⁾

Wij leven allen wel is waar op aarde in de „strijdende kerk”, d.w.z. wij zijn als christenen niet tot de volmaaktheid gekomen. De levensverrichtingen van de geloovigen zijn niet „af”, niet volkomen. De kinderen Gods komen nimmer gereed met hun arbeiden in het Koninkrijk Gods. Er zullen functies zijn, die tijdelijk op non-actief gesteld zijn, er zullen er andere zijn, die slechts zeer gedeeltelijk tot werkzaamheid gebracht worden. De levensfuncties zijn nimmer tegelijk alle op volle sterkte, en zoo vormt ook de arbeid nooit een afgerond en afgesloten geheel. Alle werk dat verricht wordt, blijft, omdat het aan deze zijde van het graf verricht wordt, een werk, met zonde „besmet en bevuilt”.

Maar Jezus Christus, die de overwinning op de machten der duisternis behaald heeft, en die als de Triumphator is uitgetreden in het licht van den Paaschmorgen. Hij heeft hier op aarde toch Zijn menschen in elke eeuw, tot alle goed werk volmaakt toegerust.

De christenen zijn dus niet volkomen, o neen, zij zullen zelf de eersten zijn om dat te erkennen, maar ze zijn toch in beginsel gehoorzaam aan 's Heeren geboden. En ze werken als mede-arbeiders Gods ook in het groote werk, dat aarde en hemel vervult. Ze zijn overvloedig in het werk des Heeren. En hun arbeid is niet ijdel in den Heere. Dat wil zeggen, zoo schrijft Prof. Grosheide bij de verklaring van deze woorden (1 Cor. 15:58): ze moeten voortdurend leven in de welenschap dat hun arbeid, eigenlijk staat er: hun zware arbeid, niet zonder inhoud is, iets beteekent, iets doet voor de zaak des Heeren. Niet om hun zelfs wil, doch in den Heere, in den kring, waar Christus heerschappij uitoefent, maar ook kracht geeft.⁴⁾

Van een verworpen christendom meenen we dus, dat op grond van de Heilige Schrift in dien zin niet gesproken mag worden.

Wel is de kerk sinds Christus' hemelvaart, in den aanvang van de duizend jaren van Zijn verhoogingsheerschappij in de „woestijn”, maar toch is ze vrijgemaakt door den Zoon des menschen. „Zij heeft de rechten van Sara de vrije; maar zij hongert met Hagar de slavin in de woestijn. Doch haar vrijwillige onthouding is dan ook geen negatie van haar erfrecht, doch het bewaren van eigen stijl, en het terhand nemen van die cultuur die de groote massa nooit voor oogen heeft: den dienst van God in het breede menschenleven, naar de gelegenheid van Christus' tijd.”⁵⁾

En als Bruning aan het eind van zijn bespreking van Van Duinkerken's boek de conclusie neerschrijft: „De taak van het christendom is niet zoo „glorieus” en heden minder dan ooit. Het is een zeer nederige en een zeer deemoedige, en ook een zeer vernederende” (pag. 194), dan gelooven we niet, dat hij daarin gelijk heeft.

Bij hen, die in de breede gemeenschap der kerk Jezus Christus als hun Zaligmaker belijden, is er weer een luisteren naar de geboden Gods. Door hen wordt in elken levenskring gearbeid in gehoorzaamheid aan het bevel des Konings. En in hun werk, voorzoover dit geschiedt overeenkomstig Gods wil, werkt de Christus door, om alle dingen heen te stuwten naar het einde.

En Zijn arbeid is niet vernederend, maar triumerend.

D.

H. M.

2) Vgl. vooral hoofdstuk 1.

3) Jezus Christus en het Menschenleven, pag. 264. Vgl. ook passim.

4) Korte Verkl. 209.

5) Schilder a.w. pag. 276.

UIT DE BUITENLANDSCHE KERKEN

Eene Amerikaansche Synode in Zitting.

III.

In de historie der Christian Reformed Church is een der Fondsen de „martelaar” genoemd. Welk fonds was dat? Het was de „Kas” voor emeriti, en voor de weduwen en wezen van gestorven leeraars. Die Kas dateert reeds van den jare 1874. Daar de groep destijds klein was, was het natuurlijk dat zij als geheel zich verantwoordelijk stelde voor het Fonds. En daar is het bij gebleven. Elk huisgezin wordt verwacht per jaar \$ 1.75 te contribueeren voor de „Kas”. Dat wordt of liever werd gerekend een der „assessments” of aanslagen. In onderscheiding van gaven voor de Zendingvelden. Daarvoor verwacht men zooveel of zooveel per gezin. Doch als men het niet betaalt, wordt zulks niet als „schuld” gerekend. Dat lijkt sommigen in Nederland — en ook in Amerika — vreemd toe en „onfair”, maar we geven slechts de feiten aan. En middelerwijl verheugen we ons, dat de Synode pas besloot, voortaan van quota's te spreken en niet langer van „aanslag”.

Hoe het zij — in den loop der jaren was er en steeg er geregeld ontevredenheid omtrent die hier besproken „Kas”. Die dissatisfactie was vooral bestaande in de objectie, dat de predikanten zelf niet specifiek bijdroegen voor het Fonds. Daar zal nu een eind aan komen. Het Fonds zal voortaan bestaan uit een Relief Fund en een Pension Fund. Voor dit laatste dragen de leeraars zelf bij, en wel een zeker procent van hun salaris. Te beginnen 1 Januari 1940. Uit dat Pensioenfonds zullen alle leeraars trekken. Uit dat Relief Fund alleen degenen, die er „behoefte” aan hebben.

We hopen, dat deze gewijzigde „regeling” beter zal „werken” dan de oude. Want daarmede was en is het zóó gesteld, dat menig predikant met zijn wederhelft zuchtend tegen den dag opziet, op welken men „onderstand” zal ontvangen. Want „relief” beteekent zoo iets. En het heeft al heel wat „zuchten” gekost — ook omdat de „onderstand” menigmaal niet genoegzaam ondersteunde. Doch genoeg daarover. Heel het zaakje doet ons pijnlijk aan...

Met geenot echter schrijven wij over een andere zaak — die der Zending, met name de Heidenzending.

Allereerst betreffende China. In dat groote rijk arbeidt onze Kerk sedert omtrent 20 jaren. Met het centrum in de stad Iukao, noord van Shanghai. Gezegend werk werd daar verricht. Er kwamen allerlei groepjes van geloovigen in verschillende plaatsen rondom Iukao. In de stad zelf was de toekomst bemoedigend. En in Li Pau kwam een gemeente tot openbaring in April 1937, met 53 Christenen. Wat waren we blijde!

Toen brak de „oorlog” uit — de „onverklaarde” oorlog van Japan tegen China. De zendingen bleven getrouw op hun post in Iukao. Soms niet zonder levensgevaar. Vele harten winnend. Trouw allerlei gelegenheid waarnemend om het zaad uit te strooien. Zelfs het hospitaal bleef functioneeren, hoewel onze medicus door omstandigheden zijn arbeid concentreerde te Shanghai en daar voortreffelijk werk deed. Maar twee onzer missionaire dienaren des Woords waren toen de „oorlog” uitbrak in de Vereen. Staten. Zij hunkerden naar terugkeer. De zendingen „force” in China had tot hertoe gewichtige bezwaren. Toch machtigde de Synode de zendingen-deputaten om de broeders, momenteel in ons land, terug te zenden. Of van die machtiging gebruik zal gemaakt worden, is een andere zaak...

De toestanden in China zijn nog zoo onzeker. En met name op het zendingenveld onzer Amerikaansche Kerk is nog zooveel onzekerheid. Of schoon het des schrijvers persoonlijke meening is, dat Japan geen succes zal hebben — geen „uiteindelijk” succes, zooals onze Zuid-Afrikaanders dat woord gebruiken. Ons dunkt, als China het nog omtrent een jaar kan uithouden, zal het Japan middelerwijl ontbreken aan essentiële dingen, noodzakelijk om oorlog te voeren, zooals geld, olie, benzine, koper en „nitrates”. Doch — het kan ook anders afloopen. Onverwacht. Vooral als Japan de handen kan leggen op de schatten, verborgen in plaatsen als Tientsin, Shanghai, Kiangsu, enz. Want daarop is het zeker gemunt.

Gelukkig — de Heere regeert. Het lot der natien ligt ten slotte in hooger hand dan die der diplomaten. Heeft niet uw eigen Dr. Colijn onlangs, publiek hieromtrent getuigenis afgelegd?

De Heidenzending der Kerk, waarover we hier schrijven, omvat óók arbeid onder de Indianen in het zuidwesten onzer Unie, onder twee stammen, n.l. de Zuni Indianen, omtrent 1500 in getal, en de Navajo's, van welken stam van 65.000 personen omtrent een tienduizendtal door ons bearbeid wordt.

Onder de Navajo Roodhuiden werkt voor omtrent 25 jaren een echtpaar, dat in onze bijdrage behoort genoemd te worden als een bijzonder toe-

gewijd paar. Crown Point is de plaats van hun werk geweest. We bedoelen Ds en Mevr. Jacob Boll. Ds Boll heeft het voorrecht gehad, ongeveer 500, zegge vijfhonderd, Indianen te mogen doopen. Welk een voorrecht! We zijn op dit moment niet geheel zeker van het pasgenoemd cijfer. In elk geval echter een zeer gezegende bediening tekenend. En het bedroeft ons, dat zulke menschen wegens leeftijdsgrenzen zich gedrongen gevoelen om zich terug te trekken.

Het zal wel moeilijk vallen, om opvolgers te erlangen voor zulke werkers op het terrein der zending. Echte pioniers.

Op het terrein der Inwendige Zending zullen we straks ook een paar arbeiders verliezen. Een hunner is in Nederland geboren en daar wellicht niet onbekend. We bedoelen Ds J. S. Ball, die sedert vele jaren te Hamilton, Ontario, Canada, stond en broederarmen altijd herderlijk uitstrekke naar Nederlanders, die zich in de stad zijner inwoning en omstreken vestigden, een hartelijk medelevende en vaderlijke vriend.

We zien hem noode zijn herdersstaf neerleggen. Inmiddels danken we de Nederlandsche Geref. Kerken, die in den loop der jaren heel wat mochten bijdragen om ons volk, hun volk, in Canada, te helpen aan kerkelijke eigendommen. We ontvingen die gelden via Prof. Dr. G. Ch. Aalders, nu aanwezig, en die op Vrijdag 16 Juni een wel ontvangen toespraak richtte tot de Synode.

Ook de zaken der Jodenzending werden behandeld. We hebben sedert vele jaren twee zendingenposten onder de Joden, en wel te Paterson N.-J. en Chicago, Illinois. Daar wordt medisch werk verricht, arbeid van min of meer sociaal aard, doch vooral evangelisatie-arbeid. Er valt niet de vrucht te rapporteeren, die onder de Chinezen en Indianen ons hart verblijdde. Toch is die arbeid niet geheel zonder vrucht. Te Chicago zal een V.D.M. worden toegevoegd aan den staf van arbeiders. Per jaar draagt elk gezin onder ons 75 cents bij voor de Jodenzending. Dat is de „quota”, zooals zoo pas door ons genoemd. Hoe vergelijkbaar dat met de Geref. Kerken?

Voor het Fonds Kerkhulp zal 50 cents per jaar verwacht worden als quota. Dat is eene kas om nieuwe en zwakke gemeenten te helpen in 't verkrijgen van kerkelijke eigendommen. Het verrichte, met beperkte middelen, goede diensten in den loop der 50 jaren van haar bestaan. Heeft men in Nederland zoo iets?

Nu we toch een jaartal noemen, mogen we nog melden, incidenteel, dat schrijver dezes bezig is om de historie der Heidenzending onzer Kerk gedurende de laatste halve eeuw voor de aandacht der Kerken te brengen. Tegen den a.s. winter hoopt hij het betreffende boek gereed te hebben. Deo volente natuurlijk.

Reeds méér dan 50 jaren is er een deputaatschap voor de Inwendige Zending. Sederst een paar jaren heeft zij als de leider van haar uitgestrekte en gezegende arbeid een „zending in algemeenen dienst”, Ds H. Baker, en onder zijn leiding is er beduidende voortgang in dit werk. Pas besloot de Synode een ander V.D.M. te benoemen voor het Oosten onzes lands.

Wat de leiding der Heidenzending betreft — om dat woord nog eens te gebruiken, we zijn verblijd, dat onze opvolger als zendingen-director, Dr. J. C. de Korne, ook op de Synode bewees, de rechte man op de rechte plaats te wezen.

Gode bevolen,

HENRY BEETS.

Grand Rapids, Mich., 22 Juni 1939.

STEMMEN UIT ONZE KERKEN

Eenige kanttekeningen bij het „Rapport inzake tucht over doopleden”.

II.

II. Dat Voetius er niet van spreekt, dat de kerk goddelooze doopleden na lang vermaan zonder te executie-municeeren niet verder als incomplete leden der kerk moet erkennen, kan aan velerlei gelegen hebben. Ook dat Voetius volgens het huidige rapport „stellig deze meening niet had ten aanzien van hen, die zich niet aan ergertelijke zonden schuldig maakten”, is nog geen bewijs er voor, dat incomplete leden tot in hun grijsen ouderdom incomplete leden kunnen blijven. Ook al vermaant men ze. Ze blijven het toch maar, mogelijk tot in den ouderdom toe. De redenen waarom Voetius niet spreekt over wat er met volwassen doopleden, welke niet tot het doen van belijdenis komen, hetzij door openbaren afval of om andere redenen, gebeuren moet, kunnen velerlei geweest zijn. Ten eerste bestond er in die dagen geen doopleden-probleem. Alles deed belijdenis en ging ten Avondmaal, zooals de afmanende toon van het Avondmaalsformulier toont en de geschiedenis vermeldt. De zaak kwam dus weinig voor. Voetius had er dus niet zooveel aanleiding voor om er over te spreken. Maar ten tweede, kan de oorzaak van dit zwijgen een andere geweest zijn. Er kan niet genoeg gewezen worden op den invloed der Oud-Testamentische beschouwingen in zake de kerkelijke regering (waarmee de tucht in nauw verband staat), welke er in de Calvinistische reformatie was, zooals ik in mijn brochure over art. 36 Geloofsbel. uitvoerig aangegeven heb. Onder invloed dier beginselen kwam

HEBT U AL BESTELD:

RONDOM DE REFORMATIE

door A. JANSE

Zie advertentie op blz. 344.